

عنوان مقاله:

نظریه «امامت باطنی در تشیع نخستین» در بوته نقد

محل انتشار:

فصلنامه نقد و نظر، دوره 17، شماره 67 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

محمد جعفر رضایی - پژوهشگر پژوهشکده کلام اهل بیت (ع): (پژوهشگاه قرآن و حدیث)

محمد نصیری - استادیار دانشکده معارف اندیشه اسلامی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

کتاب پیشوای ربانی در تشیع نخستین نوشته دکتر محمدعلی امیر معزی از مهم ترین آثار مهم شیعه شناسی در غرب به شمار می رود. امیر معزی در این کتاب با بهره گیری از روش پدیدارشناسی به شناخت گوهر و ذات تشیع امامی از طریق مراجعه به آثار اصیل و نخستین امامیه (به طور خاص، کتب روایی) پرداخته است. از نظر وی گور تشیع نظریه ی امامت و به طور خاص، تفسیر باطنی از این نظریه است. به نظر وی به دلیل تقیه ی اصحاب امامیه بهترین راه برای رسیدن به اندیشه های باطنی امامان، مراجعه به اندیشه ها و تعالیم باطنی غالیان است. در این مقاله ضمن گزارشی کوتاه از محتوای این کتاب به نقد و بررسی آن پرداخته ایم. در مجموع نظریه ی امیر معزی در مواردی مانند اثبات باطن گرایی امامیه، مبهم است و در برخی موارد نیز شواهد و دلایل او ناکافی اند. با این همه، اشکال عمده این اثر یکی دانستن تعالیم ائمه : و غالیان است؛ این ادعا شواهد نقض فراوانی دارد که در این مقاله به آنها اشاره شده است.

کلمات کلیدی:

کلام امامیه، تشیع نخستین، باطنی گری، غالیان، امامت، محمد علی امیر معزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/529968>

